

spørgsmålet igennem med patienten og helst også med hendes ægtefælle, således at hospitalet eventuelt kan undlade at indkalde denne.

Denne adgang for den praktiserende læge til at henvise en abortsøgende kvinde direkte til sygehuset også i tilfælde, hvor abortønsket ikke er begrundet i rent helbredsmæssige forhold, kunne ved en umiddelbar betragtning synes at stride mod bestemmelsen i svangerskabshygiejnelovens § 3. Efter denne bestemmelse skal lægen omgående henvise en kvinde, hvis personlige, sociale eller økonomiske vanskeligheder er årsag til et ønske om svangerskabsafbrydelse, til en mødrehjælpsinstitution. Udvalget mener imidlertid ikke, at det er fornødent at foreslå bestemmelsen ændret i denne anledning. Lægen bør fortsat opfordre patienten til at henvende sig til mødrehjælpen, hvis han skønner, at personlige, sociale eller økonomiske vanskeligheder er årsag til abortønsket, selv om hun opfylder betingelserne for at få svangerskabet afbrudt uden samrådstilladelse. I sin henvisningsskrivelse til sygehuset bør lægen give oplysning om patientens stilling til opfordringen om at søge bistand i mødrehjælpen.

I denne forbindelse må det fremhæves, at også sygehuslægen naturligvis bør opfordre en patient, som han finder har behov for de hjælpeforanstaltninger, som mødrehjælpen har mulighed for at tilbyde, til at søge denne bistand. Er der mulighed for, at mødrehjælpens tilbud kan få indflydelse på kvindens beslutning, er der særlig anledning til at henvise hende til en sådan institution, før svangerskabsafbrydelsen foretages. I andre tilfælde kan det måske være mere hensigtsmæssigt at opfordre hende til at søge bistand, efter at indgrebet er foretaget.

3. I den vejledning om den nye lovs bestemmelser, som justitsministeriet til sin tid vil udsende bl. a. til sygehüsenes og til de praktiserende læger, vil man fremhæve disse retningslinier for forståelsen af vejledningspligten efter svangerskabshygiejneloven. Herved vil der efter justitsministeriets mening være tilstrækkelig sikkerhed for, at de abortsøgende kvinder, der ønsker det og har brug for det, får oplysning om de hjælpeforanstaltninger, som samfundet kan tilbyde.

Hertil kommer, at man tidligere i en lang årrække har haft en ordning med tvungen rådgivning i abortsager, og at erfaringerne fra dengang taler imod genindførelse heraf. Efter svangerskabsloven af 1937, der blev afløst af den nugældende lov, skete svangerskabsafbrydelse på grundlag af et samråd mellem to læger, hvoraf den ene var den læge, der skulle udføre operationen, medens den anden i almindelighed var kvindens sædvanlige læge. Samtidig med mødrehjælpsinstitutionernes oprettelse indførte man i 1939 en bestemmelse om, at svangerskabsafbrydelse i henhold til den medicinsk-sociale indikation først måtte foretages, efter at mødrehjælpen havde haft lejlighed til at vejlede kvinden, bl. a. om den bistand og de hjælpemidler af økonomisk og lægelig art, der stod til rådighed for hende selv eller til hjælp ved forsørgelsen af det ventede barn, såfremt hun gennemførte svangerskabet. Som anført i betænkningen side 75 viste det sig ved praktiseringen af denne bestemmelse, at de kvinder, som før henvendelsen i mødrehjælpen af deres læge havde fået at vide, at svangerskabet kunne afbrydes, betragtede samtalen med mødrehjælpens medarbejdere som en ren formalitet.

På denne baggrund må justitsministeriet anse det for tvivlsomt, om det vil være rimeligt at søge oplysningen til de abortsøgende kvinder formidlet på den måde, som socialistisk folkeparti har foreslået. Det er nærliggende at antage, at de kvinder, hvis beslutning om svangerskabsafbrydelse er fast, og idet vil formentlig gælde de allerfleste inden for de to grupper, der her er tale om, vil føle en sådan rådgivningstvang som overflødig og urimelig. Endvidere forekommer det mindre hensigtsmæssigt at belaste mødrehjælpsinstitutionernes kapacitet med en arbejdsopgave, som på forhånd må antages at have ringe chancer for at kunne løses tilfredsstillende. Den arbejdskraft, som vil medgå hertil, synes med fordel at kunne anvendes på anden måde. Der henvises i denne forbindelse til den udtalelse, som mødrehjælpen i København har afgivet til socialministeriet til brug for besvarelsen af udvalgets spørgsmål 7.

4. Hvis udvalget imidlertid finder, at lægernes pligt efter svangerskabshygiejneloven til at henvise abortpatienter, som skøn-